

"Her hakiki hasenat gibi cesaretin dahi menbaı, imandır, ubudiyettir. Her seyyiat gibi cebanetin dahi menbaı dalalettir." sözünü nasıl anlamalıyız?

Her insan, hem **korkak**, hem de **cesur** olabilir. Bu ifadeler cesaret ve korkaklığın kaynağını bildirir. İman ve Allah'a kulluk, her türlü iyiliğin kaynağı olduğu gibi, cesaretin dahi kaynağıdır. Her türlü kötülük, küfür ve dalaletten geldiği gibi, korkaklık da aynı kaynaktan çıkmaktadır.

Müminlerin cesareti, kafirlerin korkaklığı, özellikle savaşlarda çok açık bir şekilde görülmektedir. Mümini cesur yapan, temelde şu iki esastır:

a. "Onların ecelleri geldiğinde, bir an geri kalmazlar, öne de geçmezler." ayetinin bildirdiği "**Ecel birdir, değişmez.**" gerçeği. (A'raf, 7/34; Yunus, 10/49; Nahl, 16/61) Savaşta ön cephede olanla, arka cephedeki, ölüme aynı uzaklıktadır. Hatta cephede olanla, evinde istirahat eden arasında, ölüme uzaklık-yakınlık farkı yoktur. Niceleri vardır, pek çok savaşa girer, yatağında vefat eder; niceleri de vardır, ilk defa savaşa katılır, hayatını kaybeder.

Halid b. Velîd'in durumu, buna güzel bir örnektir. Yatağında ömrünün son dakikalarını geçirirken, etrafındakilere şöyle der:

"Şu kadar savaşa katıldım. Vücutumda ok-mızrak yarası veya bir darbe izi olmayan hiçbir uzvum yok. Ama gördüğünüz gibi, yatağında vefat ediyorum. Korkakların kulakları çınlasın!.."

b. Mü'min için, savaşta iki güzelden biri vardır: Ya şehitlik, ya zafer.(Tevbe, 9/52) "**Ölürsem şehidim, kalırsam gazi.**" diyen bir mümin, böyle beklentileri olmayan bir inançsızdan, elbette daha cesur olacaktır.